

pinino srce in kmalu potem se je preselila čista duša brez vsake bojazni — radostno v spremstvu angela varuha v večno domovino k svojemu ljubemu Jezusu.

Ave Maria.

Ah, te rože . . .

Ej, te lepe rdeče rože! Kakšen križ je z njimi! Tako so nežne in izbirčne, da Bog pomagaj! A Tončka jih ima vendar rada — največje njeno veselje so, in vse bi dala zanje. Ogleduje jih rano v jutru in zvečer jih mora zopet obiskati, preden odide spat. Saj so pa tudi tako lepe in vabljive: diše tako lepo in prijetno, da se zdi človeku, da ga je dobrotni Bog prestavil v raj, ko hodi med njimi. Ni torej čudo, da jih Tončka goji s toliko skrbjo.

Ampak — vse mine . . .

Ko se je šla Tončka snoči posloviti od svojih varovank, je vel mrzel sever, in polastil se je je strah: Kaj, če pozebejo rože in uvenejo?! In ogledovala jih je Tončka dolgo in vonjala vsako posebej. Naposled je odšla — pa zaspati ni mogla. Premišljevala je v postelji, kaj bi bilo, če bi padla slana in bi rože pomrznile in uvele. Vsa je zadrhtela, ko je pomislila na toliko nesrečo.

Ko je naposled zaspala utrujenosti, se ji je sanjalo, da je zapadel sneg: vse naokrog je bilo pokrito z mramornobelim prtom, in rože so se držale klavrno. Komaj se jim še pozna rdeča barva. Tončka zajoče in hoče k njim, da jim otrese sneg. Ročno stegne roki, da prime vejico — — pa pade na tla raz posteljo ter se vzbudi.

Nekaj časa je gledala Tončka začudeno okrog sebe, potem pa je začela jokati, deloma vsled bolečin, ki jih je povzročil padec, deloma vsled negotovosti, kaj je z rožami.

Na njen krik pridejo v sobo mati. Preplašeni zakričé, ko zagledajo hčerko na tleh pred posteljo. Urno

stopijo k njej, jo dvignejo in jo začno ljubeče izpraševati, kaj ji je.

„Sneg . . . mama . . . moo . . . je . . . rože . . . eee . . .“ zaplače Tončka.

Mati jo gledajo začudeno. Dolgo jo morajo izpraševati, da zvedó, kaj je povzročilo Tončki žalost.

„Kje je sneg, revica mala? To se ti je sanjalo. Rože niso uvele in tudi snega ni.“

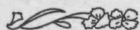
Deklica pa gleda neverjetno, a naposled se vendar da preveriti. Zleze v posteljo in kmalu trdno zaspi . . .

Ko se je Tončka zjutraj vzbudila je bilo še mračno. Za trenotek je poležala, a ko se je spomnila na svoje sanje, se je prestrašila in urno skočila iz postelje. Oblekla se je z naglico, da bi ji je človek nikdar ne prisodil, in brzo stekla na vrt. A ko je stopila iz hiše, jo je zazebló, da se je vsa stresla. In ko je pogledala po vrtu, je bilo vse belo: mrzla slana je ležala naokrog.

Tončka je stekla k rožam, ki so pa bile skoraj prav take kot one v sanjah. Tedaj je pa zaplakala, kot bi ji bili umrli starši, in trepetaje je vzdihovala:

„Ah, moje uboge rože!“

Gnjevoš.

Dogodek.

Zapel je zvon in svečano se je razlegel otožni glas po vasi. Ljudje so se odkrivali in se prekrizavali. Polglasno, glave sklonjene, roke sklenjene, so začeli moliti.

Solnce je ravno zatonilo, in krvavo rdeča zarja je odela nebo.

„Bog se usmili duše,“ so sklenili ljudje molitev, se prekrizali in se pokrili. Dvignili so glave, posedli po klopeh pred hišami in se ozirali na nebo, kjer so se polagoma pojavljale blesteče zvezde.

Zvon je utihnil, in skrivnostna tišina je zavládala vsenaokrog.